

شر به پا کن! تقوای اداری پیشه کن

نیره ساری
قدیم ترها در انتهای مخزن خانه‌ها جایی قرار داشت که آب از آن ناحیه تخلیه می‌شد. به این قسمت زیر آب می‌گفتند. زیر آب به چاهی راه داشت و روش باز کردن آن اینطور بود که کسی درون حوض می‌رفت و زیر آب را باز می‌کرد تا لجن در همان زمان وقتی با کسی دشمنی داشتند برای اینکه به او ضربه بزنند، زیر آب حوض خانه‌اش را باز می‌کردند تا همه آب تمیزی که در حوض داشت از دست برود. صاحبخانه وقتی خبر داد می‌شد، ناراحت می‌شد، چون بی آب می‌ماند و در نهایت فرد آزرده شده می‌گفت: «زیر آبم را زدند.» تو خود حدیث مفصل بخوان از این مجمل که زیر آب زدن به چه معنی است و چه بلایی سر افراد می‌آورد. این ضرب‌المثل در سیستم اداری و محیط‌های کار خیلی استفاده می‌شود. باید تمرین کنیم تقوای اداری داشته باشیم و زیر آب کسی را نزنیم.

همه ما در طول زندگی با افراد مختلفی مواجه می‌شویم. شناخت از آدم‌ها به راحتی ممکن و میسر نیست اما برخی رفتارها به قدری واضح و روشن است که تکلیف ما را با افراد مشخص می‌کند. گاهی برخی افراد از رفتار غلط خود مطلع نیستند که آن قابل اغماض و چشم‌پوشی است اما برخی رفتارها از روی آگاهی و اتفاقاً با قصد و منظور است. یکی از این پدیده‌ها که در دایره دوم کار می‌گیرد، همین پدیده

زیرآب‌زنی است که اطرافیان ما به خصوص در محل کار از روی عمد کار شکنی می‌کنند و می‌خواهند شر به پا کنند. زیرآب‌زنی خصلت مضمومی است که ردیلت‌های اخلاقی بدتری را به دنبال خود دارد. فرد زیرآب زن خصلت بد حسادت را در خود پرورش می‌دهد. اگر اطلاعات نادرست ارائه کند که هم دروغ گفته و هم تهمت زده است اما اگر اطلاعات او درست هم باشد، مر تکب غیبت می‌شود. مطرح کردن رفتار غلط همکاران نزد سایرین به خصوص مدیران ارشد و میانی چیز چاپلوسی نیست، یعنی به ظاهر یک خصلت بد داریم اما در باطن با نبوهی از خصلت‌های ناروا مواجه هستیم.

فرد زیرآب‌زن گاهی تا کیب اطلاعات صحیح و نادرست سعی می‌کند برای دستیابی به اهداف خود کارها و رفتارهای همکارانش را به شیوه دلخواه خود تفسیر و نظرات شخصی خودش را به دیگران القا کند. گاهی دست به ارائه گزارش نادرست می‌زند و سعی دارد با استفاده از شواهد و مدارک ساختگی، عملی را که از سوی فردی سر زده است به وی نسبت داده یا کاری را از او سلب کند. گاهی هم به ارائه گزارش صحیح ختم می‌شود اما بزرگنمایی یک عمل نادرست و ارائه گزارش آن به رئیس موقعیت کاری فرد را تضعیف و جایگاه اجتماعی او را تخریب می‌کند.

فرد زیرآب‌زن خودش تأیید می‌کند که از تقای شغلی خود را در تخریب دیگران می‌بیند. این افراد با خوب کار کردن دیگران مشکل دارند و نگران از دست دادن امنیت شغلی خود هستند؛ افراد بدخواهی که

تحمل پیشرفت دیگران را ندارند و دنبال فرصتی هستند تا لغزش‌ها و نقطه ضعف سایرین را با غلو و بزرگنمایی و همچنین ادعاهای کذب تحویل دیگران دهند، چرا که فکر می‌کنند از این طریق امکان پیشرفت خواهند داشت یا حداقل از پیشرفت دیگری ممانعت به عمل می‌آورند. خداوند متعال در آیه ۸۵ سوره نساء می‌فرماید: «هر کس وساطت پسندیده‌ای (در هر امر خیری نزد خدا یا مخلوق) انجام دهد، او بر اهرای از آن (پاداشی در دنیا یا آخرت) خواهد بود و هر کس وساطت ناروایی (در هر امر باطلی یا در حق شخص ناشایسته‌ای) انجام دهد، او را نیز نصیبی از (گناه و وبال) آن خواهد بود و خداوند همواره بر هر چیزی توانا و نگهبان است.»

بد خواستن برای دیگران، به وسیله سخن چین، تهمت و عیب‌جویی، سلاح آدم‌های حقیر است که نمی‌توانند پیشرفت و موفقیت دیگران را ببینند اما همه ما در طول روز مرگی با این‌ها بدخواهان مواجه می‌شویم. راه حل آن ساده است. اولین گام بی‌توجهی و حسن‌انجام رفتار و کار حرفه‌ای است تا تمامی زیرآب‌زنی‌های قبل و بعد را خنثی کند. راهکار دوم وابسته به یک جمله معروف است که «دوستان خود را نزدیک خود نگه‌دارید و دشمنان تان را نزدیک ترا» در نتیجه دوست شدن و همدلی با فردی که بدخواه شماست، باعث خواهد شد این احساس نزدیکی در برخی موارد ناجی شما باشد، هر چند راهکاری سخت و غیر قابل تحمل و حتی گاهی غیر اخلاقی به نظر می‌رسد اما نتیجه می‌دهد!

سبک خرید

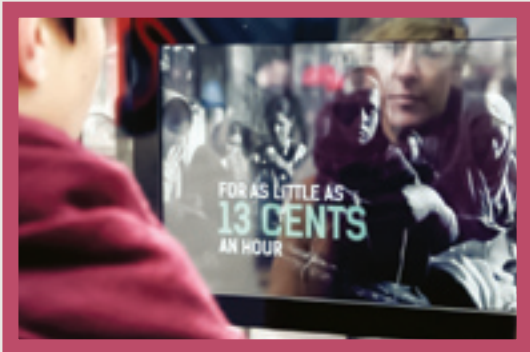

بیگاری از میلیون‌ها کارگر برای تولید محصولات که به دست ما می‌رسد

چگونه خریدی اخلاقی داشته باشیم

تلخیص: سیمین جم

حالا دیگر همه می‌دانند که برای تولید لباس‌ها و کفش‌های برند، گوشی‌های هوشمند و اتومبیل‌های پیشرفته کم‌مصرف، میلیون‌ها کارگر در فقیرترین کشورهای دنیا در شرایطی اسفبار به بیگاری کشیده می‌شوند، اما راه حل چیست؟ حداقلش این است که ما مصرف‌کنندگان می‌توانیم با خرید کالاهایی که مطمئنیم در فرآیند تولیدشان انسان‌ها رنج نکشیده‌اند، چرخه مستم را با تولید نکنیم. به این کار می‌گویند «خرید اخلاقی» اما مایکل هابز، روزنامه‌نگاری که مدت‌هاست پویش‌های مصرف اخلاقی را دنبال می‌کند، می‌گوید به جای خرید اخلاقی باید در پی مقررات بهتر باشیم.

دختری ۱۶ ساله که ۱۶ ساعت کار می‌کند

اوایل امسال ویدئویی دست‌به‌دست شد که دستگاهی سکه‌خور در الکساندر پلاتز برلین را نشان می‌داد. دستگاه تی شرت‌های سفید ساده‌ای را به قیمت دو یورو می‌فروشد. خریداران، یکی یکی و دوتا دوتا، نزدیک می‌شوند، سکه را وارد کرده و اندازه تی شرت را انتخاب می‌کنند. بعد، پیش از آنکه تی شرت بیرون بیاید، تصویری ظاهر می‌شود، عکسی سیاه‌وسفید از ردیف چرخ‌های خیاطی. بر صفحه نمایش این عبارت ظاهر می‌شود: «با مانتی آشنا شوید». سپس نمایی نزدیک از دختری روسی به‌سر پدیدار می‌شود که تقریباً ۱۶ ساله به نظر می‌رسد. در آمد او «ساعتی تنها ۱۳ سنت است و روزانه ۱۶ ساعت کار می‌کند». برلینی‌ها انگشت به دهان می‌مانند. صفحه نمایش می‌پرسد: «آیا هنوز می‌خواهید این تی شرت را بخرید؟». منو دوباره ظاهر می‌شود، این بار گزینه‌ها چنین است: «خرید» و «اهدان». موسیقی اوج می‌گیرد و همه خریداران «اهدان» را فشار می‌دهند.

اخلاقی خرید کنیم اما چگونه؟

حالا دیگر یک نسل با این ایده بزرگ شده‌اند که بهتر خریدن یکی از مؤثرترین شکل‌های اعتراض ماست. کیست که نخواهد باور کند می‌تواند صرفاً با خرید تی شرت‌هایی که خریدنشان از نظر اخلاقی درست‌تر است مانیتشان را از بدبختی برهاند؟ همین اندیشه اساس صدها پویش حمایتی مردم‌نهاد و پرورش و فروش بوده است. این کارها مدتی جواب می‌داد. شرکت‌های مهم پوشاک مرام‌نامه‌هایی را تصویب کردند که اول از همه، به کارگرفتن کارگرانی را منع می‌کرد که بیش از دیگران «حساسیت‌برانگیز» بودند، یعنی آنهایی که کمتر از ۱۶ سال داشتند و به اضافه کاری و ادار می‌شدند. ایمنی و سلامت، حفاظت از محیط‌زیست و سرمایه‌گذاری اجتماعی مسائلی بعدی مطرح در این مرام‌نامه‌ها بود، اما در ۲۵ سال گذشته، صنعت پوشاک و کل اقتصاد جهانی کاملاً دگرگون شده است. شیوه‌های تولید، توزیع و دورریختن لباس در زمانه ما تقریباً هیچ شباهتی به شیوه‌های جاری در دهه ۹۰ ندارد، اما راهکارهای ما برای بهبود مشکلات هنوز همان است که بود.

آیا بازرسان بیگارخانه‌ها را کنترل می‌کنند؟

امسال با بیش از ۳۰ نفر از نمایندگان شرکت‌ها و حساب‌رسان و پژوهشگران صحبت کردم و دهها مطلب تحقیقی خواندم درباره اینکه از سه دهه پیش که بیگارخانه‌ها به دلمشغولی فرهنگی ما تبدیل شدند تا امروز، چه اتفاقاتی افتاده است؟ همه این منابع مرا به نتیجه واحدی رساندند: بایکوت شکست خورده است. امروزه لباس‌های ما به شیوه‌هایی و در جاهایی تولید می‌شود که سازمان‌های مردم‌نهاد نه دست‌شان به آنجا می‌رسد، نه می‌توانند تأثیری بر آنها بگذارند. خوب، حالا چگونه می‌خواهیم جلوی بیگارخانه‌ها را بگیریم؟ وقتی کلمه «بازرس» را می‌شنوید، کارگاهی را تصور می‌کنید که از میان خطوط پرس‌وسدای تولید می‌گذرد، با کارگران مصاحبه و مدیران را سنجیم می‌کنند. در واقعیت اما حسابرسی کارخانه‌ها کار قدرتی ساده‌ای است. بازرسان عموماً یک تا نهایتاً دو روز در هر کارخانه می‌گذرانند، آن هم معمولاً در پشت‌صحنه سازمان، در حالی که دارند برگه‌های زمانبندی شیف‌ها، گواهی‌های تولد کودکان کار و تچک‌های پرداخت حقوق و اضافه‌کاری را بررسی می‌کنند.

اصلاح مقررات به جای تغییر در خرید

وقتی به حرف‌های پویش‌های حمایت از مصرف‌کنندگان گوش می‌دهید، خیال می‌کنید تنها تأثیر ما بر جهان در حال توسعه از پشت صندوق فروشگاه‌ها اتفاق می‌افتد، اما نیروی واقعی در مقررات است، نه نحوه خرید کردن. تنها کاری که باید بکنیم این است که از کارگران فقیر هم همان قدر حمایت کنیم که از شرکت‌های تولید دارو حمایت می‌کنیم. تا تولیدات انحصاری خودشان را حفظ کنند، البته نباید بگذاریم شرکت‌های غربی از قلاب ما خلاص شوند، اما باید صریح باشیم، تمام آن بازارهای نوپدید چندملیتی‌ای که کر جنوبی و چین دارند به خارج می‌فرستند در ایالات متحده هم فعالیت دارند. قرار نیست در دنیایی بهتر خرید کنیم. حمایت از چیزهای کسل‌کننده‌ای مثل ساز و کارهای شکایت و قرار دادهای کاری رسمی شده هیچ‌وقت به اندازه خرید یک جفت صندل تولیدشده طبق قواعد «تجارت منصفانه» رضایت‌بخش نیست، اما کار دشوار پیشرفت دقیقاً همین‌طور انجام می‌گیرد، نه با التماس از مردم که بهتر خرید کنند، بلکه با مسدود کردن هر راهی جز آن.

«وب‌سایت ترجمان نوشته: مایکل هابز / ترجمه: پدram شهبازی / مرجع: هافینگتون پست

سبک انضباط

نیایهای محل کار را بشناسیم

نیره محمودی
محل کار شما دارای الزامات و باید‌هایی است که آن را با محل زندگی شما متمایز می‌کند. برای آنکه در محل کار با مشکل جدی و احتمالاً تنبیه و توبیخ مواجه نشوید، باید قوانین محل کار را رعایت کنید، مثلاً اینکه به موقع سر کار حاضر شوید، به مدیران خود احترام بگذارید و به زمان‌های تعیین‌شده برای انجام امور و تحویل آنها پایبند باشید. برای اینکه بتوانید خود را به این قوانین ملزم کنید و مجبور به تخطی از آنها نشوید، بهتر است به چند نباید در محل کار احترام بگذارید.

شکایت بیش از حد

غذای همکاران را خوردن

حضور در محل کار با بیماری و اگیردار

محل کار جای این کارها نیست

همیشه داوطلب بودن

صرف زمان زیاد در رسانه‌ها

لباس نامناسب پوشیدن

شایعه پراکنی

صحبت در مورد سیاست

شکایت بیش از حد
اگر گاهی ناراضی خود را از نحوه رسیدگی به مشکلات یا رسیدگی به برخی امور ابراز کنید، مشکلی ایجاد نخواهد شد، اما اگر ابراز ناراضی به یک عادت تبدیل شود، در این صورت بهتر است این عادت را اصلاح کنید، زیرا ممکن است برای شما مشکلاتی ایجاد کند که هرگز تصورش را هم نمی‌کردید. اول اینکه هیچ کس یک معترض همیشه‌گی را دوست ندارد. اگر در کنار آمدن با حجم کاری زیاد یا برخورد با یک همکار در درس‌ساز مشکل دارید، آن را با یک دوست یا در مانگر در میان بگذارید و حین کار خونسرد باشید.

همیشه داوطلب بودن

فرا تر رفتن از وظیفه معمولی گاهی روش خوبی برای جلب توجه و حمایت مدیر و احتمالاً پیشرفت شغلی در آینده است، اما در این کار نباید زیاده‌روی کرد. داوطلب شدن بیش از حد برای هر کاری مخصوصاً برای جبران سستی و بی‌توجهی دیگران، می‌تواند در درسر ایجاد کند. این زیاده‌روی نه تنها شما را در معرض خطر سوءاستفاده قرار خواهد داد، بلکه پس از مدتی فشار کار باعث ضعیف شدن شما می‌شود و ممکن است به عملکردتان صدمه بزند و حتی به خاطر عدم تحویل به‌موقع فعالیت‌های محوله، به اخراج‌تان منجر شود. حسادت همکاران و در معرض بدبینی قرار گرفتن آسیب دیگر این رفتار است.

لباس نامناسب پوشیدن

بسیاری از ادارات امروزه از لباس فرم رسمی برای کارکنان خود فاصله گرفته و برای راحتی در محل کار پوشیدن لباس غیررسمی را ممنوع نکرده‌اند. اگر چه این رویه ممکن است موجبات راحتی شما و کیف پول تان را فراهم آورد، اما راه‌ها برای تصمیم‌گیری‌های مشکل‌ساز نیز

شایعه پراکنی

هیچ کس شایعه‌سازی را دوست ندارد، حتی اگر موجه باشد، اما این تنها دلیل اجتناب از شایعه‌پراکنی یا بدگویی در محل کار نیست. گاهی اوقات این رویه ممکن است در یک شرایط ناگوار و غیرقابل کنترل در نهایت به یک توبیخ جدی از سوی منابع انسانی منجر شود. اگر واقعاً نیاز دارید که شایعات خود را به زبان بیابورید یا آنها استفاده کنید، یک گوش شنوا در میان دوستان صمیمی خود پیداوان شایعات را در خارج از محل کار پراش با آب و تاب تعریف کنید.

صرف زمان زیاد در رسانه‌های اجتماعی

حتی اگر در یک اداره شلوغ مشغول کار هستید، این احتمال وجود دارد که یکی از همکاران به عادت کاری شما حساس و به آنها توجه ویژه‌ای داشته باشد. آن همکار ممکن است مدیرتان باشد که کارهای متفرقه شما توجه او را چندان به خود جلب نکند، اما اگر عادت دارید ساعت‌ها در شبکه‌های اجتماعی پرسه بزنید یا با تلفن چت کنید، حتماً توجه می‌شود. علاوه بر این، نمی‌دانید چه واحد سیستم‌های شرکت شما چه داده‌هایی را ممکن است ردیابی کند، بنابراین اگر از شبکه‌های اینترنت آن استفاده می‌کنید، مراقب شیوه‌های نظارت بر فعالیت‌های سیستمی در محل کار خود باشید تا برای شما در درسر درست نشود.

صحبت در مورد سیاست

بیشتر محیط‌های اداری هر از گاهی شاهد بروز مکالمات غیر مرتبط میان کارکنان است. خیلی از این موارد غیرقابل اجتناب هستند و مباحثی که مطرح می‌شوند، مثلاً اینکه برای آخر هفته چه برنامه‌ای دارید یا چه ورزش‌هایی را انجام می‌دهید، مشکلی ایجاد نمی‌کنند، اما طرح مباحثی که به سیاست مرتبط می‌شوند، ایده چندان خوبی نیست. سیاست نه تنها یک موضوع شخصی است، بلکه از جمله موضوعاتی است که بحث در مورد آن معمولاً داغ می‌شود و ممکن است کنترلی برای افراد درگیر بسیار مشکل شود.